

lighed. Vi, som boede der i Egnen, og som i en ikke kort Tid havde befundet os i en Tilstand, som jeg ikke vel kan tænke tilbage paa, uden at det berører mig paa en Maade, som jeg helst vilde være fri for — vi, siger jeg, toge imod den Kundgjørelse med Glæde; vi toge mod den med Tillid; thi vi havde Tillid til Kongen, vi havde Tillid til vor Regjering, og vi havde Tillid til det Folk, hvortil vi har den Ære at høre (Hør!). Men naar jeg saa betragter Betænkningen og den Udtalelse fra Veile Amtscommission, hvortil den knytter sig, forekommer det mig, at der gaaer derigjennem meget nær det Princip, som den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 2det District (Schack) forleden Dag benævnte ved en quantitativ Liberalitet — man tager lidt fra, sagde han, men det er ikke saa lidt man endda somme Steber her tager fra eller vilde tage fra. Jeg har ligesaa lidt som den ærede Rigsdagsmand, der nylig satte sig, Noget imod, at alle Fordringer prøves strengt; der skal Ingen tilvende sig Fordele paa det Almindeliges Beskostning under saa ulykkelige Omstændigheder; men jeg har ogsaa den Tro og Overbevisning, at de Mænd, hvis Skald det bliver at undersøge disse Fordringer inden de udbetales — at de, naar de anvende tilbørlig Flid og Omhu derpaa, nok saa noget nær ville udfinde det Sande og Rette, og skulde det end kunne tænkes, at en Enkelt kunde være lav nok — og, jeg kunde lægge til, være heldig nok til at kunne faae smuglet en Fordring igjennem, som ikke var rigtig, saa er det ilde for ham, naar han skal møde for den Dommer, som han og vi Alle i sin Tid komme til at staae til Regnskab for vore Handlinger herved; men jeg tør dog haabe og antage, at man ikke vil finde det rigtigt, at en saadan enkelt Undtagelse skulde kunne begrunde det Principis Rigtighed at gjøre saadanne Afdrag i de opstillede Regninger i enkelte Tilfælde, som Udvalget her har fundet Anledning til at indstille.

Der er Ingen villigere end jeg til at indrømme, at det er en stor Byrde, Staten paatager sig ved at overtage Udredelsen af den Sum, som behøves for at give Jyllands Beboere Erstatning for deres Tab, men de Skadelidte have ogsaa i forrige Aar saavidt jeg veed, paa

ringe Undtagelse nær, villig] alligevel deeltaget i Statens Byrder, og jeg tør forvisse om, at de skulle være ligesaa redbonne til at gjøre det fremdeles som deres andre Landsmand. Jeg troer ogsaa, dersom jeg ikke tager meget feil, at den største Deel af Statsindtagten for 1849 vil nok være indkommen fra det occuperede District; man vil maaskee sige, ja siden Beboerne have kunnet udrede disse, saa have de vel ikke havt saa stor Nød, de have vel ikke lidt saa meget, thi saa kunde de ikke gjøre det. Hvis en saadan Anskuelse skulde næres hos Noget, som jeg dog haaber ikke er Tilfælde, da vil jeg svare Nei og atter Nei, det er ikke Tilfældet, jeg tør sige det med Sandhed, mine Landsmand og jeg fremhæver her navnlig Almueen, saavel i Kjøbstæderne som paa Landet, de ere gode Deconomer, de have den Egenskab hos sig, at de i de gode Dage gjerne lægge lidt hen til de onde Dage komme; vi have havt gode Tider her i Landet, og dem have de benyttet med deres sædvanlige Kløgskab, og de Spareffillinger, de fra forrige Tider have lagt op, dem kan de troe mine Herrer, reiste der mange af ud tffor, og deraf toge de det, som de ellers ikke kunde have ydet. (Hør! Hør!). Jeg skal ikke længere opholde Forsamlingen i den Retning, jeg tør antage, at man vil ansee det som givet, at selv om der blev givet en saadan fuldstændig Erstatning, som Documenter og Beviisligheder kunne berettigede til, og det uden Afdrag, saa kan det dog ikke i Reglen siges, at det er Fordeel for dem, som faaer en sliG Erstatning. Jeg skal ikke opholde Thinget med at gjøre en videre Udvikling eller Begrundelse deraf, end den, som er givet af de to foregaaende ærede Talere og hvad der iøvrigt med Hensyn til Priisbestemmelsen eller deslige kunde være at bemærke, det vil jo have sit Sted ved anden Behandling. Jeg skal saaledes slutte, idet jeg paa det Barmeste anbefaler denne Sag, som ligger mine jydske Landsmænd i mere end een Henseende saa meget paa Sinde, til Thingets Opmærksomhed, idet jeg bemærker, at den Tillid, som Beboerne i den occuperede Deel af Jylland altid have næret til, at deres Landsmand holdt sig nær til dem som de til deres Landsmand, den er og vil være usvækket, og det skulde